

вода, топки за игра, непромокаеми дрехи и други предмети. И въпрѣки тоя интересенъ докладъ, европейцитѣ не проявили желание да опознаятъ това вещество.

Това е било преди 200 години. Тогава не е имало автомобили и самолети, подводнитѣ кабели не сж съществували. Файтонитѣ били съ желѣзни колела, а децата играели съ други, не гумени, топки.

Първата употреба въ Европа каучукътъ намѣрилъ въ 1770 година. Тогава знаменитиятъ английски химикъ Пристлей открива, че когато се търка съ кжсче каучукъ върху хартия, на която има следи отъ моливъ, тѣ изчезватъ. Започнали да го дирятъ книжаритѣ. Но тогава той е билъ много скжпъ. Едно кжсче каучукъ, дълго 10—12 сантиметра, струвало около 100 лева наши пари.

Европейцитѣ проявили по-голѣмъ интересъ къмъ каучука на дивацитѣ отъ Южна Америка едва 100 години следъ дѣло Кондаменъ, когато презъ първата половина на миналия вѣкъ шотландецътъ Макъ Интошъ и виенчанитѣ Щадлеръ и Райтхоферъ започнали да правятъ непромокаеми платове, като ги потопявали въ каучукъ. По това време англичанинътъ Томасъ Ханкокъ започналъ, по подобие на индианцитѣ, да прави галоши.

Непромокаемитѣ дрехи на Макъ Интошъ имали значителенъ успѣхъ въ Англия, страната на постояннитѣ дъждове и мъгли. Но тия напоени съ каучукъ дрехи имали и голѣми неудобства: презъ зимата тѣ ставали трошливи и твърди, подобни на тенеке, а презъ лѣтнитѣ горещини се размеквали, стоявали се, започвали да лепнатъ и да миришатъ на печена гума. Най-лошото на тия непромокаеми платове била тѣхната лепкавостъ. Ако, напр., презъ горещи дни двама души се хванатъ подъ ржка, то двамата, облѣчени въ такива „макинтоши“, залепвали и ставали нераздѣлни.

Производителитѣ на каучукови издѣлия по онова време направили много опити да подобрятъ свойствата